

Магарешка глава.

Подъ малката чешмичка срѣдъ върбалака, се таи дѣдовата Пѣюва воденичка, остарѣла и изкривена. Тя, едно време, кога билъ живъ дѣдо Пѣю, два камѣка въртѣла и до гредитѣ била пълна съ огнянко жито. Пѣела тя зиме и лѣте и на полянката отгоре млеваритѣ кладѣли голѣми огньове и цѣла нощъ си приказвали. Залюшвалъ клони надъ главитѣ имъ стариятъ кавакъ и пакъ млѣквалъ да ги слуша.

Живѣлъ дѣдо Пѣю самичекъ. Нѣмалъ никого, — само едно мѣничко кученце. Казвали го Бѣлчо. Бѣличко било и рунтавичко. А дѣдо Пѣю — пригърбенъ, съ разкопчана риза и дълга влашка лула. Билъ той много веселъ и малко посрѣбвалъ. Кахъри ли ималъ много, воденичката ли спущала черни грошовце въ кесията му, не се знае, но винцето харесвалъ.

Веднажъ срещу Великдень, хората се прибрали раничко. Всѣкой се гласѣлъ на черква да ходи. Воденичката била пуста. Въртѣлъ се дѣдо Пѣю насамъ-нататъкъ, па рекълъ на кученцето си:

— Хайде, Бѣлчо, и ние де идемъ въ селото. Може и на черква да се отбия.

— Тръгнали надолу, влѣзли въ селото.

— Да се отбиемъ въ кръчмата на Дончо Оката!
— рекълъ дѣдо Пѣю.